

Іва Лемберг

«Наш маленький однокімнатний світ♥»

Ти завжди повертаєшся пізно. Коли я майже засинаю в очікуванні такого бажаного поруху ключів у дверях. Тихенько роззуваєшся в коридорі, скидаєш важкий наплічник, тихенько гладити кота, поки ніхто не бачить, адже ти не любиш проявляти на людях симпатію до цього малого чортеняти. І лише коли ви лишаєтесь з ним сам на сам - даєш волю емоціям, і ласкаво чешиш пухнастика за вушком. Потім прямуєш на кухню, де на плиті знаходиш мою

записку з побажанням «Смачного». Твоє обличчя світлішає, ти посміхаєшся розігріваючи вечірню трапезу. Далі навшпиньках йдеш у ванну, поспіхом змиваєш сліди ще одного важкого робочого дня.

Я ж згорнувшись калачиком чекаю, коли нарешті дійдеш до нашої спальні.

І ось ти вже пірнаєш під ковдру, обіймаєш за талію, повільно притягуєш до себе. Я відчуваю тепло твоїх долонь, які ще декілька годин тому в кузні тримали розпечене залізо. Тепер же моє тіло плавиться від дотиків твоїх губ. Я тримаюсь з останніх сил. Але нестримне бажання перемагає, поволі повертаюсь до тебе обличчям. За ці роки, я навчилася ловити твій погляд навіть в темноті, відчувати кожен твій рух, розуміти без слів...

Наче ще вчора було наше перше побачення. Я, 18 річне розпатлане дівчисько, розгублено стою посеред площі рідного міста і вдивляюсь в обриси кожного незнайомця, шукаючи схожість з чоловіком на фото з інтернету. Та реальність перевершила будь – які очікування. Раніше я не уявляла, що таке 1.90 зросту. При моєму 1, 58 то здавалось чимось нереальним. Ти – Велетень в прямому значенні цього слова. Широкоплечий здоровань в шкіряному костюмі і налісо бритою головою, з величезною циганською сережкою у вусі. «Термінатор»- чомусь винирнуло слово в моїй голові. Ми обійнялись як давні знайомі. На мить зловила себе на думці, що ці обійми доволі таки приємні, ніби з арктичним ведмедиком обіймаєшся. Раптом я наштовхнулась на якийсь предмет, що випирає з під твоєї куртки. «Омг, то напевно пістолет» - подумалось. «От, йолоп. Це тобі» - промовив ти, виймаючи метрону шоколадку. Це було так несподівано, наче мені знову 5 років і мій хресний тато приніс гостинчик від зайчика. Я навіть не пригадаю чи подякувала. «Що ж мені з тобою робити» - крутилось в моїй голові. «Ти напевно голодний, все таки 7 годин в дорозі» - спитала я. «Так, не проти щось перекусити» - погодився ти. Я не придумала нічого кращого, як завести тебе в свою улюблену кафешку. Поки ми прямували за обраним мною маршрутом, я намагалась не дивитись на тебе, щось базікала, розповідала про місцеві визначні місця. Ти ж навпаки не зводив з мене очей. Здається я мала кумедний вигляд. В чорному платтячку в білі сердечка, в червоних кросівках, в тон яскравій помаді. Губи – ось до чого був прикутий твій погляд. «Ну і навіщо я їх нафарбувала - подумки лаяла сама себе. Напевно це занадто відверто».

Мені було незвично йти поруч з тобою – щоразу дивитись кудись в гору, аж голова паморочилась. Я звернула увагу, як нас споглядали перехожі, особливо тебе. З пересторогою. Таких чомусь завжди бояться і оминають. Це ставлення мені було до вподоби. Саме такі емоції я прочитала в очах у офіціанта, який підбіг до нашого столику. Я з цікавістю спостерігала, як ти робиш замовлення.

Спокійно і впевнено, але з якоюсь прохолодою в голосі. Це відчула не лише я, бо хлопчина розгубився настільки, що забув назви страв. Мені стало його навіть шкода. «От нащо я тебе сюди приволокла?. Як мені потім сюди ходити? – крутилась думка голові. Тим часом ти продовжував допит. Погляд твоїх чорнючих очей просто пронизував бідолаху. Я вирішила рятувати ситуацію - порекомендувала страви, які куштувала сама. Ось тут і виявились наші перші розбіжності. Поки лише гастрономічні. Ти був затятий м'ясоїд, а я ж любителька похруммати сиру морквочку на обід або поласувати овочами гриль. Отож, після словесної езекуції офіціанта і моїх рекомендацій, ти нарешті зробив замовлення. Червоний борщ, запечена рулька, м'ясна тарілка і 8 шматків хліба. «О, Боже, то точно не моя доля, я ж його не прогодую» - думала я замовляючи тушковані печериці з легеньким салатиком . Єдине в чому ми зійшлись – це темне пиво, яке я пила сама, бо ти був за кермом. Випити хотілось, бо я уявлення не мала про що говорити. Після трьох місяців цілодобового спілкування в соц.мережі, нам раптом забракло тем для розмов. Втамувавши голод, ти став роздивлятись мене з неприхованою цікавістю. Я відчувала себе ніби під мікроскоп. Ох ці твої очі, як магніти. Чим більше я в них дивилась, тим більше земля йшла з під ніг. А може це все пиво...

Нарешті ми вирішили розрахуватись. Наш офіціант як компенсацію за моральний стрес отримав щедрі чайові. Хлопчина так зрадів, що біг за нами аж до вхідних дверей. Наша парочка йому точно запам'яталась, бо потім, коли я приходила туди вже сама, він завжди першим до мене підбігав, оглядаючись ніби чекаючи на твою появу.

Коли ми опинились на вулиці ти взяв мене за руку. Так легко і впевнено, ніби тримав мене так ціле життя. А я не пручалась. Мені було спокійно і затишно. Був теплий квітневий вечір. Хотілось просто йти і насолоджуватись моментом. Ми блукали вулицями вечірнього міста. Напевно дотики зняли будь які умовності. Вже не було перепон в словах, навпаки хотілось розповісти як умога більше і пізнати тебе теж хотілось. Ми сиділи на набережній міського ставу, ти розповідав про власне хобі – ковальство. Ти був єдиним серед моїх знайомих хто володів таким ремеслом. Показуючи в телефоні власні вироби, ти спитав, що б я хотіла в подарунок. Я довго дивилась на тебе: « А можеш скувати мені щастя?» В твоїх очах промайнула якась іскринка, ти нахилився до мого обличчя зовсім близько і прошепотів « Не має нічого не можливого». ..

Коли геть стемніло, ми пішли шукати твою машину. Як я сміялась, коли виявилось, що вона припаркована біля РАГСУ. «Це знак» - сміявся ти і ще міцніше стискав мою руку. Потім відвіз мене додому, прощаючись поцілувавши на останок. Я стояла, дивлячись тобі в слід, і розуміла що не хочу, щоб ти їхав. Сльози душили горло. Що ж це таке відбувається... Під

ранок ти написав, що доїхав без пригод, і спитав як я почуваюсь. Я сказала правду, що реву вже 7 годину. Далі був дзвінок і довга розмова, все що я запам'ятала з неї, це те, що ти більш ніколи не будеш причиною моїх сліз і що потрібно кувати таке бажане щастя з перших днів. Ти стримав слово. Через 2 тижні повернувся, щоб забрати мене до себе. В моїх батьків був шок. Як це їхню таку домашню дівчинку вивозить кудись якийсь підозрілий здоровань. Ось так все починалось...

Звичайно в нас ще попереду стільки всього було, притирання звичок, характеру побут. З вдячністю згадую той період, тому що без спроб і помилок не було цього всього, що ми тепер маємо....

Я знаю як тобі зі мною складно. Мала, недосвідчена, з купою комплексів і страхів. Але ти якимось дивним чином гасиш будь які мої істерики і фобії. Просто обіймаючи промовляєш :«Все у нас буде добре, ми все подолаємо, витримаємо.» І я затята атеїстка, яка не вірить ні людям, ні Богу, ні навіть собі – довіряюсь повністю твоїм словам, твоїм рукам.

Відволіклась...

Так минає наша з тобою ніч, яка переходить в світанок. Я прокидаюсь під гул будильника і твоє миле сопіння з боку. Поспіхом біжу на кухню, заварюю собі каву, а тобі готую щось смачненьке на сніданок. Я тепер профі в готуванні м'ясних страв, а ти тепер фанат смачних дієтичних салатиків. Коли кава випита, котик нагодований, смакота приготована, лишається кілька хвилин, щоб привести себе в людський вигляд. Легенький мейкап і незмінна яскрава помада. Ну ось готова до бою з робочим буднем. Зараз лише погляну, на останок, як ти спиш. Я тихенько заходжу в спальню, і не втримуюсь, щоб тебе не поцілувати. Цілую спочатку ніжно, потім все наполегливіше і міцніше. Ти робиш вигляд, що злишся, хапаєш і затираєш до себе....

Через півгодини я з розмазаною помадою і задоволеною посмішкою на губах запізнююсь на роботу. Я туди поспішаю, не через те, що так її обожнюю, а через те, що через 6 годин, я знову повертатимусь сюди, в наш маленький однокімнатний світ, з нетерпінням чекатиму брязкоту ключів в дверях і дотиків таких рідних мені рук.

Я рідко тобі це пишу, а ще рідше це говорю.... Я люблю... Тебе..

Твоя І.

